

gust 1864 om Krigstoldbestatningen, men denne Sag kom ikke til anden Behandling, og man fik altsaa ikke at vide, hvorledes Thinget vilde stille sig i saa Henseende. Dernæst indbragte jeg et særligt Lovforslag, som gik ud paa at borttage Krigstoldbestatningen, enten for den hele Vareindsørføl, eller — hvis det lettere skulde kunne gaa igennem i Thinget — for den Del deraf, om hvilken man ikke kunde sige, at det var rene Luxusgjenstande. Denne Fremgangsmaade brugte jeg ifjor, og jeg anser det for min Pligt at gjøre noget lignende i indværende Aar. — Svad der yderligere bevæger mig til at fastholde dette, er den Betragtning, at der er andre indirekte Skatter, som maasse endnu mere plage Befolkningens store Mængde, og at man da lettere kunde faae dem enten helt afskaffede eller i ethvert Fald reformerede. Den høitærede Finanzminister udtalte sig i et interessant og meget vidtløftigt Foredrag blandt Andet ogsaa om det Punkt, hvilke Forandringer med Hensyn til den indirekte Beskatning vare mest paatrængende nødvendige, og det forekommer mig, at han gav den Tanke Medhold, at der var andre Skatter, f. Ex. Afgifter ved Skiftevesenet og Stempelvesenet, som maasse forulempe Befolkningen nok saameget som Toldskatten. Det er en Selvsølg, at der, naar man borttog saadanne Indtægter, maatte skaffes andre Indtægtskilder, hvorved Manglerne atter kunde udfyldes, og det er ogsaa blevet omtalt, hvorledes dette kunde ske, enten ved at man, idet man nedsatte visse Toldsatser, igjen forhøiede andre, eller ved, at man bibeholdt de større Indtægtsposter for Tolden og styrkede dem ved at indføre en anden Art af Beskatning, Produktionsbeskatningen, for at der ikke skulde ske Ufbræk i den — og det er navnlig om denne Slags Beskatning, der i Aar er blevet forelagt Lovforslag fra Regjeringen, nemlig om Beskatning af Koesukker og af Lobak — og endelig blev naturligvis ogsaa Indkomstskatten nævnt. Jeg maa udtale, at jeg, jo mere jeg tænker over Sagen, desto mere maa modsætte mig enhver Skat paa Produktionen her i Landet. Jeg vil meget gjerne indrømme, at vi, selv om vi forkastede de 2 nævnte Love, dog ikke derned ere fri for al Produktionsbeskatning, idet vi beholde Brændevinsbeskatningen; men de Herrer have saa tidt hørt, at der ikke er nogen Regel uden Undtagelse, og der kan være særlige Grunde, som medføre, at man idetmindste foreløbig er nødt til at beholde denne Produktionsbeskatning. Jeg skal derhos erklære, at jeg, ligesom jeg allerede tidligere har gjort en Reservation med Hensyn til Beskatningen af baiersk Öl, er kommen endnu længere bortderfra; de Tvivl, jeg havde ifjor, have hos mig fæstnet sig til en Overbevisning om, at det er forkert at gaa denne Vej. Der er efter min Betragtning en anden Vej, ad hvilken vi kunne afskaffe de for den menige Befolkning trykkelige indirekte Afgifter, det er nemlig ved at lægge en

direkte Beskatning paa dem, der have virkelig Evne til at bære den, altsaa en Indkomstskat. Det er ogsaa den, jeg mente, maatte træde istedetfor de andre Skatter, jeg vil have afskaffet eller i ethvert Fald indskrænket. — Jeg finder mig iøvrigt aldeles ikke foranlediget til at udtale mig videre. Kun af Hensyn til at dette Punkt mig vedkommende blev fremdraget af den høitærede Minister, og fordi min Overbevisning om det Fordærvelige i de nye Produktionskatter er bleven klarer, var det mig om at gjøre at sige dette; men da der iøvrigt har fundet saa vidtløftige Forhandlinger Sted, at der saa at sige ikke er noget Punkt, som ikke har været berørt, vil jeg ikke opholde Thinget længere.

Formanden: Det ærede Medlem, som heretter har begjært Ordet, nemlig det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (S. Ree), har allerede haft Ordet 2 Gange og kan altsaa ikke faae det videre uden Thingets Samtykke. Saa fremt imidlertid Ingen begjærer Afstemning herover, vil jeg anfse Samtykket meddelt uden Afstemning. (Ophold.) Det er saaledes meddelt, og det ærede Medlem har Ordet.

S. Ree: Flere ærede Talere have i Anledning af de Uttringer, jeg fremkom med i næstsidste Nøde, udtalt, at den Industri her i Landet, der ikke kan udholde Konkurrence med Udlandets Industri, maa helst gaa til Grunde. De ærede Herrer, som have udtalt sig saaledes, have forbigaaet et vigtigt Moment, tror jeg, et Moment, som jeg i alt Fald antydede, da jeg havde Ordet. De ærede Herrer tage nemlig ikke Hensyn til, at naar man giver udenlandske Fabrikanter og udenlandske Haandværkere Ret til fri Indførsel af deres Frembringelser, saa beskytter man Udlandet paa Grund af, at der ikke findes Gjenfidsighed Sted. Med Undtagelse af England, tror jeg, at alle europæiske Lande holde fast ved Beskyttelsen, og navnlig turde det vistnok i høj Grad være Tilfældet med Tydskland og Sverig-Norge. Det er Noget, som jeg mener, at man i væsentlig Grad maa tage Hensyn til. Hvis de andre Lande ophævede Beskyttelsen for deres Industri, vilde det stille sig noget anderledes. At den frie Konkurrence kan have sin Nytte, skal jeg være den Sidste til at negte, men nogle svage Sider kan den frie Konkurrence dog ogsaa have; thi vel kunne Varerne blive billigere, men de kunne ogsaa ved den frie Konkurrence med Udlandet blive ringere. Jeg tror, at i Almindelighed leverer den danske Haandværker solidere Arbejde, end der faas fra Udlandet, hvor man har mange Godtjobsvarer. For saa vidt tror jeg, at Konkurrencen, der ellers kan have mange gode Sider, dog ogsaa kan have nogle Ulemper i Følge med sig. Men væsentligst maa jeg lægge Bægt paa, at der mangler Gjenfidsighed; det er Noget, jeg